

Koudeterreur

Laatst gebeurde het weer, op een podium in een hoofdstedelijke zaal waar ik moest optreden bij een debat. Een ijskoude poolwind viel loodrecht naar beneden op de sprekers. Onze papieren wapperden in de wind, met mijn verkleumde vingers hield ik ze nauwelijks in bedwang. Hetzelfde overkomt me regelmatig in restaurants waar ik tevergeefs verlang naar soep om mijn handen te warmen. Een ander voorbeeld: de taxi. De airco loeit op volle kracht door de ventilatoren op knie-, elleboog- en nekhoogte. De temperatuur staat op 19 graden, buiten is het 21. En als het buiten 25 is, zoals tijdens de recente minihittegolf, blijft de thermostaat laag staan.

Goed, ik ben een meer dan gemiddelde koukleum. Maar hier is echt iets mis. Zonder het te beseffen zijn we afgedreven naar een situatie waarin onnodig lage temperaturen de norm, ja zelfs een statussymbool zijn geworden. Niet alleen in Nederland of de VS, maar overal. Hoe armer het land, hoe hoger de airconditioner staat. En aangezien veel arme landen zich op lage, dus warme, breedtegraden bevinden, gaat er vreselijk veel energie in het koelen zitten. Maar ook in Nederland is airconditioning mode geworden, zelfs als het buiten niet warm is. Koeling in de slaapkamer is tegenwoordig een verkoopargument op de woningmarkt.

We kunnen er over filosoferen hoe het zo is gekomen. Nageaapte gewoontes uit de VS, kantoren waar de ramen niet open kunnen. Ik denk dat het vooral te maken heeft met het feit dat we steeds meer de omgeving naar onze hand willen zetten. Hoe dan ook, we moeten ervan af. Niet alleen vanwege de CO₂-uitstoot of de energiebesparing. Maar ook om te leren dat we uiteindelijk met het weer moeten leven, in warmte en in koude, bij regen en zonneschijn. Wie zich daarvan volledig los wil maken, begrijpt de grenzen van ons mens zijn niet.

Louise O. Fresco

Gepubliceerd in Folia nr. 34, 10-06-2011